

เทศนาภาษาใจ ๒

หลวงปู่ปุดดา ถาวโร

วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๒๔

ณ วัดอาวุธวิกสิตาราม ศาลาธรรมสภาร

ณ บัดนี้ตั้งใจมัสการคุณพระรัตนตรัยด้วยกายพระนาม วชิระนาม มโนพระนาม โดยสัจจะเคารพแล้วน้อมพระธรรมเทศนา คำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้ามาแสดงเพิ่มพูนปัญญาบารมี ชาวพุทธทั้งหลายได้มาเจริญพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณพร้อมไปด้วยบารมี ๓๐ ทศ ให้มีทั้งภายในและภายนอกของตนเอง

ภายใน คือ หมายว่าอยู่กับจิตใจ วิญญาณของตน ภายนอกอยู่กับกายและวาจา เป็นนอกเป็นในอยู่อย่างนี้ ให้เจริญในมนุษย์สมบัติ ทั้งภายนอกและภายในคือมีธรรมะคุ้มครองอยู่ทั้งภายในจิตใจก็ดี ทั้งภายในกาย วาจา ก็ดีล้วนแต่เป็นธรรมะนั้นแหละ คุ้มครอง ไม่ให้ตกไปในที่ชั่ว ให้เจริญไปถึงพรหมโลกก็ดี มีธรรมะภายในและภายนอกนั่นเอง จิตใจของพวกพรหมทั้งหลายเขาย่อม เจริญรูปฌาน ๔ อรูปฌาน ๔ กายของเขา วาจาของเขา ก็อยู่ในรูปฌานนั่นเอง แต่อย่างนั้นก็ยังมี ๒ พวกด้วยกันมนุษย์โลกก็มี สัมมาทิฏฐิธรรม มีมิจฉาทิฏฐิคู่หนึ่ง สวรรค์โลกก็มีสัมมาทิฏฐิ มีมิจฉาทิฏฐิเป็นอยู่อย่างนี้ เข้ากันไม่ได้พรหมโลกที่ดี มีสัมมาทิฏฐิ มิจฉาทิฏฐินั่นเอง เข้าไปสู่ในโลกุตตรธรรม

ของพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว พระภิกษุสามเณรฝ่ายดี ก็บรรลุมรรคผลนิพพานไป เจริญอริยมรรค ๔ อริยผล ๔ ทำให้พระสาวกของพระผู้มีพระภาคพ้นจาก เกิด แก่ เจ็บ ตายทั้งนั้น ส่วนที่ยังไม่รู้ไม่ชี้อะไรเลย ก็เป็นมิจฉาทิฏฐิ ไม่รู้ว่าพระพุทธเจ้าไปอย่างไร พระธรรมไปอย่างไร พรสงฆ์ไปอย่างไร อย่างนี้ก็ยังมิเข้าไปนอนอยู่ในศาสนาของพระพุทธเจ้าในสมัยพระองค์เสด็จดับขันธ ประนิพพานภายใน ๗ วันแล้ว พระพวกหนึ่งยังเป็นปุถุชนอยู่ ก็ร้องไห้ระลึกลงถึงพระพุทธเจ้า เสียหายไม่ได้พบปะในเวลา พระองค์ยังป่วยอยู่ พวกหนึ่งกล่าวว่าร้องไห้ทำไมพระพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานแล้วเราทั้งหลายจะได้สบายไม่มีใครว่ารู้จู้จักจัก เมื่อเป็นเช่นนั้นนั้นเองสภาพปุถุชนกับพระอริยเจ้าจึงต่างกัน ถึงไปด้วยกันจำนวน ๕๐๐ ก็ต่างกันอย่างนั้นแล้ว เมื่อเข้าไปถึงในพระบรมศพแล้ว พระผู้มีพระภาคเจ้ายังไม่ให้ไฟขึ้นติด พระมหากัสสปะเป็นประธานเข้าไปน้อม

นมัสการ พระสรีระแล้วอาศัยเหตุนี้เอง จึงได้นำคำดังนี้เข้าไปสู่ชุมนุมสงฆ์ตั้งแต่ ๕๐๐ ขึ้นไป

ผู้ที่กล่าวติเตียน พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์นี้เป็นผู้ไม่รู้จักคุณค่าของคุณพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ ไม่รู้จักคุณค่าของพระพุทฺธศาสนานั่นเอง รู้แต่เพียงมนุษยโลก สวรรค์ เทวโลก พรหมโลก นั้นไปไม่ได้ต้องให้รู้ว่า พระพุทฺธเจ้าเป็นผู้พ้นจากมนุษยโลก พ้นจากสวรรค์เทวโลก พ้นจากพรหมโลกไปแล้วไปอยู่ในอริยมรรค ๔ อริยผล ๔ แล้วไปอยู่ในสังฆตธรรม อสังฆตธรรม วิราจธรรม โลกธรรม ทั้ง ๒ แล้วอย่างนี้ผู้ใดเป็นผู้รู้คุณค่าของพระพุทฺธศาสนา ปรัชญาศาสนาก็เป็นตัวหนังสือ ไปหมด ปฏิบัติศาสนาก็เป็นตัวหนังสือไปหมด

ที่นี้ศาสนาภายในนั่นคือ จิตของคนนั่นเอง ถึงพุทฺธศาสนาเป็นผู้ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายนั่นเอง ตัวไม่ตายเป็นศาสนา การเกิดแก่เจ็บตาย อย่างมนุษยโลก สวรรค์ เทวโลก พรหมโลกนี้ ยังอยู่นอกศาสนาขอให้ชาวพุทฺธทั้งหลายได้เจริญมนุษยธรรม เทวธรรม พรหมธรรมตลอด โลกุตระธรรม อริยมรรค ๔ อริยผล ๔ ให้ชุ่มให้เจริญองงามในภายในและภายนอก ข้อจักขุวิญญาณก็ดี ญาณวิญญาณก็ดี จิหวาวิญญาณก็ดี กายวิญญาณก็ดี มโนวิญญาณก็ดี จิตวิญญาณก็ดี ให้เข้าสู่ในคุณพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ ให้พ้นจากความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย เพราะร่างกายเนื้อนี้ไม่ว่าในโลกไหน มนุษยโลกก็ดีมันย่อมเปลี่ยนแปลงมันย่อมสลายไป

กายสวรรค์เทวโลกก็ดี พรหมโลกก็ดี ถึงกายพระพุทฺธเจ้าก็ดี กายพระสาวกก็ดี อย่างนานก็ ๘๐ ปี ๑๒๐ ปีบ้าง ๑๖๐ ปีบ้าง ก็สลายไปอย่างนี้ภายในมนุษยโลก สวรรค์ เทวโลก พรหมโลก ก็ทนอยู่ไม่ได้ ร่างกายเนื้อที่ทนอยู่ไม่ได้ แต่ว่าให้มาดูจิตใจ วิญญาณของเรา เมื่อได้พบประจักษ์ขุวิญญาณ โสทวิญาณ ฌานวิญาณ กายวิญาณ มโนวิญาณ เขาไม่มีขี้มีเยี่ยว เขาไม่มีเลือดเนื้อ เหงื่อไคล อะไรก็จริง แต่เขาพบถึงพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เขาเข้าสู่ในมนุษยโลก สวรรค์เทวโลก พรหมโลกเข้าสู่ในภูมิธรรม ได้ทุกภูมิ กามภูมิ จิตก็ดี รูปภูมิก็ดี อรูปภูมิจิตก็ดี โลกุตระภูมิจิตก็ดี จิตของเรานั้นแม้ได้เข้าสู่ในมนุษยธรรม เทวธรรม พรหมธรรม โลกุตระธรรมได้สิ้นไปแห่งกามสวะ ทิฏฐาสวะ อวิชาสวะนั้นเอง เมื่อเราไม่ติดอยู่ในกามสวะ ทิฏฐาสวะ อวิชาสวะแล้ว อาสวะของจิตไม่มี จิตก็พ้นไปเข้าไปสู่โลกุตระธรรม ได้เสวยอริยมรรค ๔ เสวยอริยผล ๔ ได้

เสวยทั้งสังขตธรรม อสังขตธรรม วิราคธรรมและโลกธรรม ๘ มนุษย์และเทวดา-พรหม
ทั้งหลายย่อมเจริญจิตใจของตน พระภิกษุในโลกุตตธรรมได้รู้ว่าจิต เจตสิก รูปของเรา
เข้าสู่นิพพาน จิต ปรมัตถ์ยังเกิดดับนะ เจตสีปรมัตถ์ยังเกิดดับ รูปปรมัตถ์ยังเกิดดับ
นิพพานปรมัตถ์ไม่เกิดไม่ดับ เพราะฉะนั้นให้เราเจริญในพระสูตรที่ดี พระวินัยที่ดี พระ
อภิธรรมที่ดี ให้แสดงด้วยจิต เจตสิก รูปนิพพาน ให้พ้นไปจากความเกิด ความตาย ด้วย
ความสามัคคี